

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.332/2013/34. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év szeptember hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A fegyveresen elkövetett rablás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év július hó 2. napján kelt 24.B.577/2012/85. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A II.r. vádlott terhére rótt 2 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettét (Btk.365.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés a./ és c./ pont) egy rendbelit társtettesként, egy rendbelit bűnsegdként elkövetettnek minősíti.

Az I.r. vádlott testi épség elleni bűncselekményét testi sértés büntettének kísérleteként (Btk.164.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés),

a rablás előkészületének vétségeként minősített (Btk.365.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés) cselekményt valamennyi vádlott esetében rablás vétségeként nevezi meg.

Az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottakkal szemben a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott tekintetében helybenhagyja.

A II.r. vádlott lakóhelyét pontosítja és a megállapítja, hogy a IV.r. vádlott ottani tartózkodási helye megszűnt.

Az I.r., a II.r. és a III.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az elsőfokú eljárásban további 868.689 (nyolcszázhatvannyolcezer-hatszáznyolcvankilenc) Ft merült fel, amelyet az állam visel.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 202.523 (kettőszázkettőezer-öttszázhuszonhárom) Ft bünygyi költségből az I.r. vádlott 20.000 (húszezer) Ft-ot, a II.r. vádlott 40.640 (negyvenezer-hatszáznegyven) Ft-ot, a IV.r. vádlott 25.400 (huszonötezer-négyszáz) Ft-ot köteles megfizetni az államnak, míg a fennmaradó 116.483 (egyszáztizzenhatezer-négyszáznyolcvanhárom) Ft bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2013. július 2. napján kelt 24.B.577/2012/85. számú ítéletével bűnösnek mondta ki

Az I.r. vádlottat 2 rb. társtettesként elkövetett rablás bűntettében (Btk.365.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a./ és c./ pont), súlyos testi sértés bűntettének kísérletében (Btk.164.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés) és rablás előkészületének vétségében (Btk.365.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés),

A II.r. vádlottat 2 rb. társtettesként elkövetett rablás bűntettében (Btk.365.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a./ és c./ pont) és rablás előkészületének vétségében (Btk.365.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés),

A III.r. vádlottat 2 rb. bűnsegédként elkövetett rablás bűntettében (Btk.365.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a./ és c./ pont) és rablás előkészületének vétségében (Btk.365.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés),

A IV.r. vádlottat 2 rb. bűnsegédként elkövetett rablás bűntettében (Btk.365.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a./ és c./ pont) és rablás előkészületének vétségében (Btk.365.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés).

Az I.r. vádlottat 8 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra,

A II.r. vádlottat 7 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra,

A III.r. vádlottat 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra,

A IV.r. vádlottat 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlottak a velük szemben kiszabott szabadságvesztés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Határozott továbbá a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész valamennyi vádlott tekintetében tudomásul vette. Az ítélet ellen az I.r. vádlott és védője, valamint a II.r. vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében, a III.r. vádlott és védője, továbbá a IV.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért fellebbeztek.

Fellebbezése indokolásaként az I.r. vádlott 14. sorszám alatti beadványában félelméről számolt be. Kérte, hogy a büntetés tartama mellett az ítélőtábla a fegyház fokozatot ne enyhítse, mert a nyitott szinten jobban hozzá férnének az őt fenyegetők.

A II.r. vádlott a 29. sorszám alatti beadványában a IV.r. vádlottól való félelmét részletezte. Csatolta a 29.015/304/2011.bü. iratokban tett nyomozati vallomásának egyes oldalait, amelyek terhelő tartalma a védekezését alátámasztja. Jelen üggyel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a rablásokat a IV.r. vádlott ráhatására követték el, aki nem volt ugyan jelen, de a pszichikai kapcsolat fennállt. Ugyanakkor a III.r. vádlott bár velük volt, de tevőleges figyelő szerepet nem játszott, a helyszínről elszaladt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.671/2012/11-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket megalapozatlannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve megalapozott tényállást állapított meg. Abból okszerűen következik a vádlottak bűnössége, cselekményeik minősítése törvényes, az alkalmazott jogkövetkezmények megfelelnek a büntetési céloknak. Észrevételezte, hogy az I-III.r. vádlottakkal szemben kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetés, azt ekként kell a rendelkező részben feltüntetni. Indítványozta, hogy az ítélőtábla tanácsülésen bírálja felül az ítéletet, azt annyiban változtassa meg, hogy a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekintse kiszabottnak, egyebekben az ítéletet hagyja helyben. Bejelentette, hogy nyilvános ülés tartása esetén azon nem kíván részt venni.

A Fővárosi Ítélőtábla tanácsulást tűzött ki, az erről szóló értesítésekre a II.r. és a III.r. vádlottak védői nyilvános ülés tartását kérték, ahogyan az I.r. vádlott is a már jelzett 14. szám alatti beadványában a személyes megjelenését kérte. Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla nyilvános ülést tartott.

A nyilvános ülésen az I.r. vádlott nem jelzett változást a személyi körülményeiben. A II.r. vádlott előadta, hogy a lakását jelzálog terhelte, öröklakását végrehajtási eljárásban elvesztette. A III.r. vádlott 6 éves kislánya hiánya miatti érzéseiről számolt be azzal, hogy nagyon sajnálja a történeteket. A IV.r. vádlott tartózkodási helye a II.r. vádlott lakásának elvesztése folytán megszűnt, előadása szerint a másik „gyilkossági” ügyben valamennyi ellene indult eljárást egyesítették.

Véleménye szerint társai a bv. intézetben sétán egyeztették, hogy rá valótlánul terhelő vallomást tesznek.

A IV.r. vádlott védője bizonyítási indítványt terjesztett elő, bemutatta a 14.B.2304/2013. számú büntetőügy 2014. június 23-án készült jegyzőkönyvét, amelyben a tanú egyebek között a 106. oldalon jelen csoportos rablásról is beszélt. Eszerint a IV.r. vádlotté volt a pisztoly, de azt nem odaadta, hanem az I.r. vádlott vette el tőle. A jegyzőkönyv 109. oldalán pedig a III.r. vádlott nyilatkozott úgy, hogy a tanút kérte meg, hogy személyesen kössön vádalkut.

Az ítélet tábla a fenti bizonyítási indítványt elutasította. Ennek indokaként utalt arra, hogy a tanút jelen ügyben is kihallgatták tanúként, az általa vallott más körülmények pedig a felülbírálandó ügyet nem érintik. A vádalkura nincs adat, a III.r. vádlott bűnössége tagadása mellett nem is értelmezhető, hogy mi alól gondolt mentesülni egy ilyen ajánlat megtételével.

Az I.r. vádlott védője a büntetés enyhítése iránti fellebbezést fenntartotta. A történeti tényállás megállapításait nem vitatta. Hangsúlyozta, hogy a cselekmények „kiagyaltása” nem az ő feladata volt, a IV.r. vádlott volt az irányító és adta a pisztolyt is, felismerte, hogy védenca befolyásolható, alkalmas a rábízottak végrehajtására. További enyhítő körülményként jelölte meg a büntetlen előéletet és az időmúlást. A büntetést eltúlzottnak találta, nem tükrözi a helyes belső arányosságot sem, ezért annak enyhítését kérte.

A II.r. vádlott védője ugyancsak fenntartotta az enyhítés iránti perorvoslatot. Egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával, miszerint az elsőfokú bíróság aggálytalanul indokolt és mérlegelt tényállása megalapozott, így az a felülbírálatra alkalmas. Azt védenca sem vitatta, csupán azt kifogásolta, hogy a bíróság a IV.r. vádlott általi befolyásoltságot nem fogadta el. Másrészt azt emelte ki, hogy a III.r. vádlott együttműködésének hiányát is elvetette a törvényszék, holott ez a csoportos elkövetés minősítését kérdőjelezte volna meg. Ugyanakkor a védő az I. és II.r. vádlottak beismerésére alapított tényállást nem vitatta, védenca bűnösségének megállapítását is elfogadta. Kifogásolta ellenben a bűnösségi tényezők értékelését. Enyhítő körülmény ugyanis a büntetlen előélet és az időmúlás is. Nagyobb súlyt érdemel a megbánó, együttműködő magatartása és a IV.r. vádlott befolyása, ha nem is kényszer, mint kizáró ok formájában, de kétségtelenül fennállt, amely enyhítő hatással bír. A súlyosító körülmények közül a hasonló cselekmények elszaporodottságának mellőzését kérte, mert erre semmilyen adatot nem hozott fel a törvényszék. Végző soron a büntetés enyhítését indítványozta.

A III.r. vádlott védője a felmentés iránti elsődleges indítványát a tényállás megalapozatlanságával indokolta, mert álláspontja szerint a bizonyítékok mérlegelése nem helytálló, hiányos, esetenként iratellenes. Védenca már az első nyomozati vallomásában úgy adta elő saját magatartását, hogy az első helyszínt még az események előtt elhagyta, a másodiknál jóval távolabb állt, a harmadik helyszínen pedig eltávolodott, telefonhívást várt. Ezt módosította később, hogy

minden helyszínt elhagyott, csak azért indult velük, hogy lebeszélje őket a cselekmények végrehajtásáról. Mindkét sértett két elkövetőről számolt be, jeladásokat senki sem hallott. A tárgyaláson az I. és II.r. vádlottak megerősítették védence védekezését, mint ahogyan a tanú is úgy vallott, hogy a III.r. vádlott csak nagyon távolról figyelt, szolt a II.r. vádlottnak, hogy ne csinálják. A III.r. vádlott a védője szerint kiemelkedik abból a társaságból, akikkel együtt volt, rendezett családi körülmények között él. A IV.r. vádlottól ő is tartott, ezért nem a lakásban, csak az utcán kísérelte meg lebeszélni társait a rablásokról. Indítványozta a III.r. vádlott védekezésének elfogadását és felmentését az ellene emelt vád alól. Másodsorban a bűnsegédi szerep folytán a belső arányosság helyreállításával kérte a büntetés enyhítését.

A IV.r. vádlott védője perbeszédében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a másik ügyben felvett jegyzőkönyv bemutatásával védence társainak a szavahihetetlenségét próbálta alátámasztani. Utalt arra, hogy az I-II. és III.r. vádlottakat egy napon fogták el, első kihallgatásukkor ténybeli beismerő vallomást tettek, de a IV.r. vádlottat nem említették. Őrá csak akkor tettek terhelő vallomást, amikor védencét a másik ügyében letartóztatták. Azok a terhelő vallomások azonban a IV.r. vádlott következetes előadásával szemben nem tekinthetők hitelesnek. a IV.r. vádlott nem tagadta, hogy a pisztolyt családja védelmében ő vásárolta, azonban a lakásban nem tartotta elzárva, ahhoz bárki hozzáférhetett. Nem igazolt a rablások tekintetében fennállt szándékegység sem. Az elsőfokú bíróság által megállapított valamiféle ráhatásnak nincs alapja, ebben az esetben felbujtó lett volna, azt azonban a törvényszék sem látta bizonyítottnak. Így marasztalta bűnsegédként, a társak előadása azonban nem meggyőző, szavahihetetlenek, arra bűnösség nem alapozható. Az I.r. vádlott hozzáférhetett a pisztolyhoz, ez védencénél nem alapoz meg bűnsegélyt. Elsődlegesen ezért felmentést kért, másodlagosan a belső arányosság helyreállításával a büntetés mérséklését indítványozta.

Az utolsó szó jogán az I.r. vádlott kijelentette, hogy lehet itt sétáról, összebeszélésről beszélni, arról, hogy csak a IV.r. vádlott mond igazat, ő azonban a maga részéről csak egyet szeretne, nyugodtan le akarja ülni a büntetését.

A II.r. vádlott azt emelte ki, hogy nem önszántából cselekedett. Amennyiben a IV.r. vádlott nem vett részt, miért gyártott maszkot és a pénzt miért fogadta el. Kijelentette, hogy ő nemcsak a IV.r. vádlott letartóztatása után beszélt a IV.r. vádlott szerepéről, továbbá, hogy a III.r. vádlottal egymástól függetlenül tettek vallomást, amelyekben barátja megöléséről számoltak be.

A III.r. vádlott az utolsó szó jogán nem nyilatkozott, csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A IV.r. vádlott kijelentette, társai összebeszéltek, hogy magukat mentsék. Nem találja értelmét, hogy ebben az ügyben védekezzen, mert a másik ügyben olyan

ítéletre számít, amelyből soha nem szabadul. Csak az igazságot akarja, nem befolyásolt senkit, a helyszíneket sem ő nézte ki.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a fenti védelmi fellebbezések folytán bírálta felül a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával - a védők által is elismerten - széleskörű bizonyítást fogantatosított, a bizonyítási eljárásban a szükséges, egyben lehetséges bizonyítékokat beszerezte. Részletesen meghallgatta a vádlottakat, korábbi nyomozati vallomásaikat elébük tárta. Tanúként kihallgatta mindazokat, akik a cselekményekről bármilyen érdemi ismerettel bírtak, így a sértetteket és azokat a személyeket is, akik az elkövetőket a helyszín közelében látták. Felhasználta továbbá a szakértői véleményeket és minden releváns adatot, amely az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges volt. Az elsőfokú bíróság ekként ügyfelderítési kötelezettségét megfelelően teljesítette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetetten mérlegelte és erről ítélete indokolásában kellő mélységben beszámolt. Itt utal az ítéltábla a III.r. vádlott védőjének az ítélet 10. oldal 4. bekezdésében foglalt iratellenességre vonatkozó felvetésére azzal, hogy a kifogás mögött valójában egy elírás áll. Nem a III.r. vádlott vette magához a maszkot és a pisztolyt és szánta el magát, hogy bemegy a boltba, hanem az I.r. vádlott volt az a személy, ahogyan nevezett vádlott elismerte és az indokolás további részéből is ez következik.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomó részében megalapozott, azt csupán részben az iratok tartalma, részben a másodfokú eljárásban felmerült adatok folytán a következőkkel volt szükséges helyesbíteni, illetve kiegészíteni. (Be.352.§ (1) bekezdés a./ pont)

A személyi körülményekhez:

A II.r. vádlott és a IV.r. vádlott ellen folyamatban lévő másik büntető eljárásban vádemelésre került sor, a Fővárosi Főügyészség a 2013. október 15. napján kelt NF.14102/2011/229-I. számú vádiratában I.r. vádlott ellen társtettesként, előre kitervelten, aljas indokból, különös kegyetlenséggel több emberen, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntette (1978. évi IV. törvény 166.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a./ c./ d./ f./ és j./ pontok) és más bűncselekmények miatt, a IV.r. vádlott ellen társtettesként különös kegyetlenséggel, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntette (1978. évi IV. törvény 166.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d./ és j./ pont) és más bűncselekmények miatt emelt vádat. (Vádlottak másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítványai és a jelzett vádirat.)

Az ítélet 5. oldal 7. és 8. bekezdéséből kirekeszti, miszerint a IV.r. vádlottnak „Emellett elmondása szerint bűnözésből származó egyéb jövedelme is volt”, továbbá, hogy „elmondása szerint Szerbiában volt büntetve lopás miatt”. A tényállás

tények rögzítésén alapszik, az elmondást semmi nem támasztotta alá, a szerb elítélés nem dokumentált.

A IV.r. vádlott ellen nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette miatt indult másik büntető eljárásban a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2014. szeptember 10. napján kelt 3.Fkf.363/2013/29. számú végzéssel a Fővárosi Törvényszék 9.Fk.1799/2012/60. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította. A IV.r. vádlott 2011. augusztus 4. napjától fennálló előzetes letartóztatását a megismételt eljárásra utasított bíróságnak a megismételt eljárásban a tárgyalás előkészítése során hozott határozatáig fenntartotta.

A történeti tényálláshoz:

Az ítélet 6. oldal utolsó előtti bekezdés utolsó mondatát követően rögzíti, hogy a gázpisztolyt a IV.r. vádlott alkalmanként adta át az I.r. vádlottnak, aki azt a cselekményt követően visszaadta (II.r. vádlott 35. sorszámú jegyzőkönyv 21. oldal, III.r. vádlott ugyanezen jegyzőkönyv 27. oldal).

A 8. oldal 3. pont első bekezdés utolsó mondatát kiegészíti a következőkkel:

Miközben a cselekmény végrehajtására alkalmas időpontra vártak, a IV.r. vádlott kutyát sétáltatva a helyszíntől kissé eltávolodott.

A 8. oldal utolsó bekezdés első mondatában „a járókelők folyamatos közeledtének hatására elálltak” helyett azt rögzíti, hogy a rendőrijárőr gépkocsi feltűnésének hatására menekültek el a helyszínről.

Kiegészíti azzal, hogy menekülés közben az I.r. vádlott a nála lévő gázpisztolyt, a II.r. vádlott pedig a maszkot eldobta. E tárgyakat a közeli parkban megtalálták, azok lefoglalásra kerültek, ahogyan elfogását követően az I.r. vádlott zsebében megtalált maszk is. (rendőri jelentés nyomozati iratok 671. oldal, a II.r. vádlott nyomozati vallomása, nyom. ir. 925. oldal, az I.r. vádlott nyomozati vallomása., nyom. ir. 755. oldal.

Az ítélet 8. oldal utolsó bekezdését követően rögzíti, hogy a helyszínről elmenekülve a III.r. vádlottnál maradt a II.r. vádlott táskája, ezért felment az ő lakására és azt átadta tanú 2-nek, majd eltávozott. A lépcsőházban találkozott össze a IV.r. vádlottal, aki elmondta, hogy a rendőrök a társait elfogták, ő ezt végignézte a parkban. A III.r. vádlott ezt követően észlelte lakásának közelében a rendőröket, az előző közlés folytán számított arra, hogy őt keresik, így került sor arra, hogy a rendőröknek feladta magát és az elfogására sor került. (A III.r. vádlott nyomozati vallomása, nyomozati iratok 1185. oldal)

Az elsőfokú bíróság az ítélet 6. oldal 5. bekezdésében megalapozottan rögzítette, miszerint a IV.r. vádlott egy gáz- és riasztópisztolyt szolgáltatott az elkövetéshez, az

eszköz minősítésének alapját képező fegyverszakértői véleményre azonban nem utalt a bizonyítékok megjelölésénél. A törvényszék a fegyverszakértői véleményt felolvasta a tárgyaláson (50. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 43. oldal), így az ítélet tábla pótlólag a bizonyítékok között felhívja annak lényegét a következők szerint: A 2004. évi XXIV. Törvény 2.§ 32. értelmében a 9 mm PA Blanc kaliberjelű EFC-1050053 gyártási számú Keserű Művek Navy típusú török gyártmányú gázriasztópisztoly gáz- és riasztófegyvernek, a fenti törvény 2.§ 33. pontja értelmében a 10 db 9 mm PA Blanc kaliberjelű német gyártmányú töltény gáztölténynek minősülnek. A fegyver és a töltények működőképesek, emberélet kioltására nem alkalmasak. (nyomozati iratok 613. oldal) A 253./2004. (VIII.31.) Kormányrendelet értelmében a fenti fegyver megszerzése, tartása nem engedélyköteles, azonban önvédelmi célú viseléséhez engedély szükséges. (nyomozati iratok 615. oldal)

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a tényállás a személyi részben, általános, megállapításaiban és egyes pontjaiban is teljeskörűen megalapozottá vált, ekként irányadó volt a felülbírálat során.

Az ítélet tábla nem osztotta a III. és IV.r. vádlottak védői részéről a tényállás megalapozatlansága mellett felhozott érveket.

A III.r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság - a védői kifogásokkal szemben - a bizonyítékok helytálló értékelésével, a logika szabályainak megfelelően mérlegelte a bizonyítékokat. Az I.r. vádlott, a II.r. vádlott és maga a III.r. vádlott is egyezően arról számoltak be, hogy az eltervezett rablásoknál a III.r. vádlottat azzal bízták meg, hogy a közelben figyeléssel biztosítsa társai tevékenységét. Ezt a feladatot a III.r. vádlott elvállalta és csak a későbbi vallomásokban merült fel az a védekezése, hogy valójában ennek nem tett eleget, mindannyiszor azért ment velük, hogy lebeszélje őket a cselekmény végrehajtásáról. Ennek a védekezésnek az elfogadhatóságát számos körülmény cáfolja. Kezdeti nyomozati vallomásaiban beszámolt azokról az érzelmi vívódásairól, amelyek után és amely módon mégis elvállalta a figyelő szerepet. Első gyanúsítottai vallomását a harmadik cselekmény utáni elfogását követően azzal kezdte, hogy ugyanaz lett volna a szerepe, a bolt előtt figyeljen, füttyülés lett volna a jel. Elmondta azt is, hogy távolabb állt, mert félt, de „2 ujjal eléggé erősen” tud füttyülni, a füttyülés oda hallatszott volna. Ennek megfelelően senki által nem vitatottan mindhárom esetben társaival tartott a vállalt feladata ellátására. Későbbi vallomásaiban merült csak fel, hogy valójában azért ment az első és második esetben az I. és II.r. vádlottal, hogy lebeszélje őket a rablásról, a harmadik cselekménynél - amikor a IV.r. vádlott is jelen volt - ez nem került szóba. Az I.r. és a II.r. vádlott ugyan igyekeztek alátámasztani ezt a védekezést azzal, hogy a III.r. vádlott cselekményük közben a helyszínt elhagyta, ezt az előadásukat azonban helyesen nem fogadta el az elsőfokú bíróság. Ennek ellentmond a végrehajtás folyamata, e vádlottak, amíg a boltban és a sörözőben tartózkodtak, nem láthatták, hogy az utcán tartózkodó a III.r. vádlott a cselekmény mely szakaszában távozott a helyszínről. Ezzel szemben tény, hogy valamennyi esetben együtt indultak el, a II.r. vádlott lakásába a III.r. vádlott a cselekményt követően minden esetben visszatért és részesedett is az elrabolt értékből. Tény az is, hogy a

III.r. vádlott rendezett családi körülmények között saját lakásban élt, így ha nem akart volna részt venni a cselekményekben, nem vett volna részt mindhárom esetben a megbeszéléseken. Emellett logikátlan az a védekezése is, hogy csak le akarta őket beszélni, ez legfeljebb az első esetre lett volna elfogadható, akkor viszont miért tért volna vissza a lebeszélés sikertelensége után a II.r. vádlott lakására és miért fogadott el pénzt tőlük. Arra sincs ésszerű magyarázat, hogy ezek után a második és harmadik esetben miből gondolta, hogy le tudja őket beszélni, majd ugyancsak visszatért velük és másodszor is osztoztak, a harmadik cselekménynél pedig a II.r. vádlott a nála lévő táskáját vitte fel a lakásba. A III.r. vádlott tényszerűen bizonyos magatartása csak azzal magyarázható, hogy a vádlottak között szoros együttműködő kapcsolat állt fenn, ahogyan abban megegyeztek. Mindezeket túlmenően teljességgel kívülálló tanúk igazolták, hogy a III.r. vádlott a rablást elkövető csoport tagjaként volt jelen a helyszíneken. A tényállás 2. pontbeli cselekménynél tanú 3. kutyasétáltatás közben a bolttól kb. 20 méterről észlelte a 3 futva menekülő személyt, úgy tűnt számára, hogy egy társaságban vannak. A tényállás 3. pontjánál tanú 4. és felesége a lakásuk ablakából figyeltek fel a gyanúsán viselkedő társaságra, ők értesítették a rendőrséget. A bolt közelében 2 személyt láttak, a harmadik kb. 25 méterre tartózkodott, a bolt felé figyelt, inkább biztosító szerepe volt, egyértelmű volt, hogy hárman együtt vannak.

Az előzőekből következően az elsőfokú bíróság alappal vetette el a III.r. vádlott védekezését, miszerint a cselekményekben nem vett részt, társai tevékenységét nem támogatta.

Alaptalanok azok a védelmi aggályok, amelyek szerint I., II. és III.r. vádlottak valamilyen megfontolásból - bosszú, vagy vádalku céljából - tettek terhelő vallomást a IV.r. vádlottra annak ellenére, a cselekményekben valójában nem vett részt. Az adott esetben a III.r. vádlott részéről a vádalku felajánlásáról szóló ajánlattételt egy rendőri feljegyzés ugyan tartalmazza, ennek minősített adattá nyilvánítása azonban nem történt meg, így a másodfokú bíróság erre utalhatott. Ugyanakkor vádalku nem volt, ennek következtében az eljárás megszüntetésére nem került sor.

Másik oldalról a terhelő vallomás vádalku reménye miatti előadása ellen szól, hogy a vádlottak egymástól függetlenül számoltak be a IV.r. vádlott közreműködéséről anélkül, hogy saját cselekvőségük tényeit kisebbítették volna. Egyező vallomásaik semmilyen túlzó állítást nem tartalmaztak, a IV.r. vádlott részéről a maszkok elkészítéséről és a gázpisztoly esetenkénti átadásáról, majd a rablás utáni osztozkodásról számoltak be. Nem állították, hogy az első két cselekményben részt vett volna, ha bosszú, vagy más fel nem tárt indíték vezette volna őket, úgy minden bizonnyal komolyabb cselekvőséget állítottak volna, amely ellen szóló bizonyítékot nehezen lehetett volna feltárni.

A IV.r. vádlott bár a bűnösségét tagadta, a tényeket illetően lényeges részeiben megerősítette társai vallomásait, más részeiben a védekezése minden logikus megfontolást nélkülözött. Elismerte, hogy részt vett a rablásokról szóló

megbeszéléseken, elismerte, hogy a pisztoly az ő tulajdona volt, lehetségesnek tartotta, hogy a maszkokat az ő sapkáiból csinálták, részesedett a rabolt pénzből.

Mindezekre az a védekezése, hogy a pisztolyt albérleti pénz fejében adta el a II.r. vádlottnak, vagy az a védői felvetés, hogy a lakásban a pisztolyhoz bárki hozzáférhetett, nemcsak egymásnak ellentmondó felvetések, de ezt a többi vádlott mindvégig határozottan cáfolta.

Kitartóan állították ugyanis, hogy a IV.r. vádlott esetenként adta át a gázpisztolyt, majd azt vissza kellett adniuk. Arra sincs ésszerű magyarázat, hogy miként kerültek volna a vádlottakhoz a IV.r. vádlott sapkáit, e védekezésnél fel sem merült IV.r. vádlottnál, hogy bármilyen módon tiltakozott volna azok szétvágása, a maszkok elkészítése ellen. Ami a rabolt pénzek szétosztását illeti, arra úgy nyilatkozott, hogy mindenben meg szoktak osztani. Nyilvánvaló, hogy a IV.r. vádlott a lakásban történtek tekintetében azokat a pontokat kísérelte meg cáfolni, amelyek az első és második esetben a felelősségét érintették, a harmadik cselekménynél pedig a helyszínről eltávozását állította. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során logikus érvekkel vetette el a IV.r. vádlott védekezését, cselekvőségét a megállapított tények tükrében messzemenően a javára szólóan állapította meg, amikor a felbujtói elkövetői minőség felrovására nem látott kétséget kizáró bizonyítékot, s így részvételét bűnsegédként határozta meg.

Az előzőekből következően az elsőfokú bíróság által mérlegelés útján megállapított tényállás a másodfokon tett kiegészítésekkel és helyesbítésekkel teljeskörűen megalapozott. A tényállás megalapozatlanságára, a bizonyítékok eltérő értékelésére irányuló fellebbezések valójában felülmérlegelést igényeltek, amelyre megalapozott tényállás esetében a másodfokú eljárásban nincs perjogi lehetőség.

Az irányadó tényállásból okszerűen következett a vádlottak bűnössége, így a felmentést célzó fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A cselekmények jogi minősítése során az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az elbíráláskor hatályos büntető anyagi jogi szabályok kedvezőbbek a vádlottak számára. Indokai között szerepel - ítélet 28. oldal 5. bekezdés és 6. bekezdés első mondata - a Btk. 81.§ (4) bekezdésében foglalt halmazati rendelkezés. Miután az Alkotmánybíróság a 2014. július 7. napján meghozott III/491/2013. számú határozatával megállapította, hogy a 2012. évi C. törvény 81.§ (4) bekezdése alaptörvény-ellenes, ezért azt a hatálybalépésére, 2013. július 1-jére visszaható hatállyal megsemmisítette. Az ítélet tábla ezért a jogi indokolás fentebb jelzett részleteit kirekesztette, azonban így is az elbíráláskori szabályok alkalmazása az előnyösebb.

A vádlottak terhére rótt bűncselekmények minősítése körében csupán egy kérdésben tévedett az elsőfokú bíróság.

A tényállás 1. pontjánál a II.r. vádlott a söröző ajtajában állt és az utcát figyelve biztosította az I.r. vádlott tevékenységét. A rablás törvényi tényállási elemei közül tevőlegesen egyiket sem valósította meg, a fenyegetést és az elvételt is társa hajtotta végre. Jelenléte kétségkívül növelte a sértettben a fenyegetettség érzését, de társtettesi elkövetői minőséget nem alapoz meg. Ezt változtatta meg az ítélet tábla akként, hogy ezt a minősített rablás büntettét a II.r. vádlott bűnsegédként követte el.

Az I.r. vádlott terhére rótt súlyos testi sértés büntettének kísérlete, illetve valamennyi vádlott esetében a rablás előkészületének vétsége esetében a bűncselekmények megnevezése nem felel meg a Be.258.§ (2) bekezdés d./ pontjában írt perrendi szabálynak.

A Btk.164.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette kísérletének helyes megnevezése testi sértés büntettének kísérlete.

A törvényszék a tényállás 3. pontjánál törvényesen állapította meg, hogy a vádlottak elkövették a rablás előkészületének vétségét. A rablás előkészülete azonban nem sui generis bűncselekmény, miután nincs külön törvényi tényállása, mint pl. a hamis tanúzásra felhívás büntettének. Ez utóbbi ugyan fogalmilag előkészületi cselekmény, a törvény azonban befejezett bűncselekménynek nyilvánítja, így lehet kísérlete és különböző elkövetői minőség is fennállhat. Az adott esetben viszont a rablás büntettének már az előkészületét is bünteti a törvény, így helyesen önálló tettesként állapította meg a törvényszék ebben a vádlottak felelősségét. Cselekményük megnevezése azonban pontatlan. A fentebb idézett perrendi szabály szerint az helyesen a bűncselekmény törvényi megnevezéséhez igazodva rablás vétsége.

Az ítélet tábla szükségesnek látta a vádlottak terhére és javára értékelt bűnösségi tényezők kisebb helyesbítését és kiegészítését.

Súlyosító körülményként halmazat helyett a többszörös halmazatot, a cselekmények sorozat jellege helyett a rövid időn belüli elkövetést értékelte az ítélet tábla. A II.r. vádlottnál 1 rb. befejezett rablás büntetténél súlyosít a társtettesi elkövetés. Mellőzte a súlyosító tényezők közül az erőszakos vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságát, mert ennek alátámasztására nem merült fel adat és köztudomásúként sem hívható fel. További súlyosító körülmény ellenben a 2 rb. rablás büntetténél a kétszeres minősülés- fegyveresen és csoportosan -, továbbá a rablás előkészületének szervezettsége, amely rablási cselekmény csaknem kísérleti szakba jutott.

További enyhítő körülmény a I.r. vádlott büntetlen előélete, a terhére rótt testi épség elleni bűncselekmény kísérleti szakban rekedése, a II.r. vádlottnál 1 rb. befejezett rablási cselekményben bűnsegédi elkövetői minősége.

Az időmúlás enyhítő hatását az ítéltábla nem vette figyelembe a vádlottak javára, miután az eltelt 3 és fél év nem tekinthető - az eljárás befejezésére is figyelemmel - aránytalanul elhúzódónak.

Figyelemmel a vádlottak terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyát és a fentiek szerint módosult súlyosító és enyhítő körülményeket, az ítéltábla a vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket szükségesnek és a belső arányosságnak is megfelelőnek találta. Az ítéltábla nem látott elfogadható indokot, hogy a többszörös halmazatban álló, kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményeket elkövető vádlottak szabadságvesztés büntetését enyhítse, és ezzel a helyes belső arányosságot felborítsa. A kiszabott fegyházbüntetések nem eltűztek, megfelelnek a büntetés céljának.

Egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség észrevételével, a közügyektől eltiltás a Btk.33.§ (2) bekezdése alapján mellékbüntetés, így azt ekként kell a rendelkező részben feltüntetni.

A IV.r. vádlott jogellenesen élt Magyarországon, kiutasítása és annak tartama is törvényes.

Az előzőek értelmében a büntetések enyhítését célzó fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Az elsőfokú eljárásban felmerült további bűnügyi költség az elsőfokú ítélet lefordításában jelentkezett, ezt és a IV.r. vádlott anyanyelv használatával a másodfokú eljárásban felmerült további bűnügyi költséget a Be.339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli, míg a kirendelt védők eljárása kapcsán felmerült bűnügyi költséget az érintett vádlottak a Be.338.§ (1) bekezdése szerint maguk viselik.

Budapest, 2014. év szeptember hó 18. napján

. Lassó Gábor s.k..

Révész Tamásné s.k. .

Fatalin Judit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.577/2012/85. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.332/2013/34. számú ítéletében foglalt változtatással az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak tekintetében 2014. szeptember 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2014. év szeptember hó 18. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
írnok